

เรื่องราวมากมายเริ่มต้นที่โรงเรียน รวมทั้งเรื่องสยองขวัญ

โรงเรียน

ของเรา

นางอัญญา

กชฉัตร อยู่ใจ

คำนำ

วรรณกรรมเรื่องนี้เกิดจากความทรงจำบิดเบี้ยวภายในใจของข้าพเจ้า
โรงเรียนซึ่งเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยความทรงจำที่ดีของคนหลาย
คนกลับเป็นสถานที่ที่ข้าพเจ้าไม่อยากจะกรายเข้าใกล้เลยตั้งแต่จากมา
ณ ที่แห่งนั้นมีเรื่องราวมากมายที่ข้าพเจ้าต้องการลืมเสีย ทั้งเรื่อง
การทะเลาะเบาะแว้งในห้องเรียน เรื่องขู่สาวที่ทำให้ขนหัวลุกทุกครั้งที่คิดถึง
และเรื่องตลกเป็นเป้าของผู้อื่น ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ทำเรื่องร้ายใด ๆ เลยสักนิด
เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นทำให้ข้าพเจ้ากลัวสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ข้าพเจ้าจึง
ตัดสินใจเผชิญกับความทรงจำนั้นโดยการเขียนหนังสือเล่มนี้

ขณะที่เขียนข้าพเจ้าต้องกลับไปในสถานที่แห่งความทรงจำเพื่อคิด
ทบทวนเรื่องที่เคยพบเจอในอดีต ทำให้ได้รู้ว่าสถานที่ที่ข้าพเจ้าจงเกลียดจง
ชังนั้นมีความทรงจำที่ดีอยู่มากมายและความทรงจำร้ายกาจทั้งหลายที่
ติดตามข้าพเจ้ามาตลอดหลายปีไม่ได้เกิดขึ้นเพราะสถานที่เลยแม้แต่น้อย

'โรงเรียนของเราอยู่' จึงแสดงมุมมองของที่ข้าพเจ้าเคยพบผ่าน
สายตาของตัวเองละคร บางเหตุการณ์ในเรื่องเคยเกิดขึ้นจริง และบางส่วนเป็น
เพียงจินตนาการเท่านั้น

หวังเป็นอย่างมากกว่าเรื่องนี้จะช่วยเป็นเพื่อนหรือเตือนใจใครหลาย
คนได้ไม่ว่าจะมากน้อยเพียงใดก็ตาม

กษณ์ท์ อยู่ใจ

บทนำ เริ่มต้นเรื่องร้าย

เวลาเที่ยงวัน แสงแดดแผดเผาไปทั่วบริเวณ ทำให้สนามกลางโรงเรียนไม่มีเงาของเหล่านักกีฬาสมัครเล่นที่มักออกมาวาดลวดลายตอนพักเที่ยงแม้แต่เล็กน้อย มีเพียงสายลมเรื่อยเชื่อยพัดพาไอร้อนกระจายไปทั่ว

เมื่อมองจากภายนอก โรงเรียนนี้กลับเป็นสถานที่ร่มรื่น เงียบสงบ และเป็นระเบียบ ล้อมรอบด้วยรั้วปูนสูงสีขาวสะอาด ประตูลักษณะขนาดใหญ่จวบทำให้ผู้ที่มองเข้ามารู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ของโรงเรียน

ในอาณาเขตรั้วมีอาคารเรียนหลายหลังตั้งต่อกันเป็นระเบียบ อาคารแต่ละหลังออกแบบอย่างงดงามหรือหากว่าโรงเรียนรัฐบาลทั่วไปมีทั้งอาคารอนุบาล ประถม วิชาให้นักเรียนทำกิจกรรมหรือเป็นสถานที่เรียกประชุมแต่ละชั้นปี มีห้องสมุดขนาดใหญ่ที่มีหนังสือมากมาย และอาคารเรียนที่แบ่งตามชั้นปีของนักเรียน อาคารเรียนของชั้นมัธยมต้นอยู่ติดกับอาคารกีฬาและดนตรี ขณะที่อาคารเรียนชั้นมัธยมปลายอยู่ใกล้กับประตูใหญ่และศาลพระภูมิของโรงเรียน

ระหว่างตึกเรียนของมัธยมต้นและมัธยมปลายคืออาคารโรงอาหาร ซึ่งตอนนี้คลาคล่ำด้วยนักเรียนมัธยมปลายที่ลงจากอาคารมารับประทานอาหารในเวลาพัก โต๊ะอาหารสีแดงตั้งเรียงกันเป็นแถวทั่วอาคารถูกนักเรียน ผู้หิวโหยจับจอง

เสียงพูดคุยจ้อกแจ้กดังจากทั่วทุกสารทิศ ซ้ายที ขวาที บ้างก็ตะโกนโหวกเหวกจนเป็นจุดสนใจจากคนรอบข้าง บางคนพูดถึงคุณครูเจ้า

ระเบียบที่ดูเหมือนไม่เคยชอบเด็กนักเรียนสายศิลป์เลยสักนิด บางคนพูดถึงเพื่อนที่ทะเลาะกัน หรือไม่กี่เรื่องที่กำลังดังไปทั่วโรงเรียน

"แก มีคนเห็นผู้หญิงที่ตึก ม. ปลายอีกแล้ว ยังไม่มีใครรู้จักเธอว่าเป็นใคร" เด็กสาวคนหนึ่งพูดด้วยเสียงกระซิบขณะมองไปรอบ ๆ

ถึงแม้นักเรียนหลายคนจะพูดถึงความน่าเบื่อของโรงเรียน แต่เรื่องคุยของพวกเขา มักเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในโรงเรียนทั้งนั้น

สำหรับบางคน โรงเรียนเป็นแค่สถานที่มอบความรู้ให้แก่ผู้ที่ต้องการ หรือจำใจต้องเรียนเพราะครอบครัวหรือกฎหมายบังคับ แต่สำหรับบางคน โรงเรียนเป็นสถานที่ให้นักเรียนได้ผูกสัมพันธ์กับคนวัยเดียวกันจนอาจกลายเป็นเพื่อนกันไปจนแก่เฒ่า หรือไม่กี่เป็นเพื่อนกันพักหนึ่งแล้วเป็นศัตรูกันไปจนตาย กลายเป็นที่ซึ่งได้ศัตรูถาวรไว้แล้วให้ลูกหลานฟัง

โรงเรียนจึงเป็นที่ที่มีเรื่องราวมากมายให้จดจำ ทั้งเรื่องผู้ก่อตั้งโรงเรียน ต้นไม้ประจำโรงเรียน พระประจำโรงเรียน คำขวัญประจำโรงเรียน อีตลักษ์ณ์ประจำโรงเรียน สีประจำโรงเรียน เพลงประจำโรงเรียนที่ครูมักลุ่มตัวนักเรียนถาม เพื่อให้นักเรียนแสดงออกถึงความรักที่มีต่อโรงเรียน แต่ความแตกต่างของเรื่องราวแต่ละโรงเรียนไม่เกิดจากข้อมูลพวกนั้น สิ่งที่ทำให้โรงเรียนแต่ละโรงเรียนแตกต่างกันมากที่สุดก็คือ นักเรียน

นักเรียนที่นี่ต่างจากนักเรียนโรงเรียนอื่น โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนประจำจังหวัดที่อยู่ไม่ไกลจากเมืองหลวงนัก พวกเขาจึงภูมิใจว่าตนเองมีกฎระเบียบและมาตรฐานไม่ต่างจากเมืองกรุงนัก นักเรียนที่นี่ถูกปลูกฝังเรื่องคุณธรรมจริยธรรมเป็นอย่างดี ทำให้ไม่เคยสร้างเรื่องเสื่อมเสียแก่สถาบัน

เคยแม้สักครั้งเดียวนับแต่ก่อตั้งโรงเรียนมาเป็นเวลา 70 ปีแล้ว แต่กฎระเบียบที่เคร่งครัด ก็ทำให้นักเรียนหลายคนไม่พอใจจนพูดเรื่องนี้กันเป็นประจำทั้งกฎนักเรียนหญิงที่ต้องกระโปรงต้องยาวเลยเข้าเกินหนึ่งฝ่ามือแต่ห้ามยาวเกินกว่านั้น และเด็กหญิงมัธยมปลายไว้ผมยาวได้แต่กลับห้ามยาวเลยปาน 2 นิ้ว นักเรียนชายต้องตัดทรงทรงสั้นให้เห็นหนังศีรษะ แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาใหญ่เมื่อเทียบกับมาตรฐานในการตรวจระเบียบของที่นี่

กฎระเบียบทั้งหมดขึ้นอยู่กับครูผู้ตรวจระเบียบที่สามารถทำโทษได้ทุกอย่างตามใจต้องการ ถ้าเด็กที่พวกเขาชื่นชอบ พวกครูก็จะมองไม่เห็นความผิดเลยแม้แต่น้อย ขณะที่เด็กที่ครูไม่ชอบก็จะโดนเลาะกระโปรง จับคัดผมเพราะว่ายาวเกินไปหรือไม่ก็ตัดคะแนนทันที

นอกจากเรื่องกฎระเบียบแปลกประหลาดที่กล่าวมา เหล่านักเรียนก็ชอบพูดถึงเรื่องแปลกประหลาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอีกด้วย ทั้งเรื่องเสื้อผ้าของครูที่เข้ามาสอนที่สีสั้นจุดขาดทุก ๆ วันและกระบังผมที่สูงเหมือนกับมีดกระพ้ออยู่บนศีรษะ เรื่องฉาวของนักเรียนคนอื่น ๆ อย่างเรื่องขู่ว่าจะหวางห้องที่มีเรื่องตบตีแย่งแฟนกัน และเรื่องที่น่ากลัวอย่างเรื่องการตีกันข้างโรงเรียน หรือเรื่องสยองขวัญอย่างเรื่องผีหลายตนที่อาศัยอยู่ในโรงเรียน

เรื่องผีที่เล่าลือกันแต่ละโรงเรียนมักคล้ายคลึงกันตรงที่ชอบเล่าลือกันว่าโรงเรียนตั้งอยู่บนพื้นที่สุสานเก่า โรงพยาบาลเก่า เรือนจำเก่า หรือสถานที่ที่ในอดีตเคยมีคนตายเป็นจำนวนมาก ทำให้โรงเรียนกลายเป็นบ้านผีสิง หรือไม่เล่าลือว่ามีเทพารักษ์ประจำโรงเรียนชอบออกเวรมาตรวจตราดูแลโรงเรียนในยามค่ำคืน ทำให้นักเรียนที่ยังอยู่โรงเรียนจนมีดคำขนหัวลุก

หรือไม่ก็เป็นสถานที่สังสถิตของพวกเขาที่ฆ่าตัวตายเพราะอกหักรักคุณ
หรือไม่ก็เกรดตกแล้วทำใจไม่ได้ แต่เรื่องผีของแต่ละโรงเรียนมีเอกลักษณ์ไม่
ซ้ำกันตรง ชื่อของผีคนนั้น สาเหตุการตาย เหตุผลที่ออกมาหลอกหลอน
และระดับความสยองขวัญที่พวกเขาสร้างเพื่อหลอกคนแตกต่างกันโดยสิ้น
เชิง

บางโรงเรียน วิญญาณเหล่านั้นอาจปรากฏเพื่อให้ผู้อื่นเห็นเท่านั้น
ขณะที่บางโรงเรียน วิญญาณเหล่านั้นมาปรากฏเพื่อทำร้ายนักเรียนให้
ถึงแก่ความตาย

“ผู้หญิงที่ตึกอะไร ผีน พุดอะไรไม่เห็นรู้เรื่องเลย” เด็กหญิงผู้นั่งอยู่
ด้านข้างผีนพุดขึ้น เธอมองผีนอย่างงง ๆ พลังหันมองเพื่อนทุกคนที่นั่งอยู่
ในโต๊ะเดียวกันเพื่อหาคำตอบจากสีหน้าของพวกเขา แต่ละคนเอาแต่มอง
ไปทั่วโดยไม่มองหน้าเธอแม้แต่ชนิดเดียว ต่างจากผีนที่จ้างเธอพลังตอบ
ด้วยน้ำเสียงมั่นใจ

“ตกข่าวนะเนี่ย ก็ผีไง ผีผู้หญิงที่เขาเล่ากันว่าเดินอยู่ในตึกเรา”

“เฮ้ มีด้วยเหรอ น่ากลัว แล้วเขาเดินไปเดินมาเฉย ๆ เหรอ” เด็ก
หญิงถามอีกครั้ง จ้องมองชนแดนที่เริ่มลุกชัน เมื่อคิดถึงวิญญาณที่อาจอยู่
ใกล้แค่เอื้อม

“เห็นมีคนบอกว่าชอบนั่งอยู่หน้าห้องเรียนเวลามีคนเรียนอยู่ พอคน
มองก็หายไป พอหายไปแล้วมีคนเดินไปตรงนั้นก็เจอน้ำนองเต็มไปหมด ทั้ง
ที่ตอนแรกไม่มี น่ากลัวมากเลย นี่ก็ยังไม่มีการรู้เลยว่าตกลงเป็นใครกันแน่
เพราะเพิ่งเริ่มเห็นกันตอนเปิดเทอมนี้เอง” ผีนกระซิบพลังมองไปทั่วโรง

อาหารอย่างหวาดระแวง

“ไม่ใช่แค่นั้นนะ” เด็กหญิงผู้นั่งอยู่อีกข้างพูดเสริม “มีคนบอกว่าเคยอยู่บนตึกตอนเย็น แล้วเห็นเขานั่งร้องไห้อยู่ในห้องเรียน พูดว่า ‘ทำไมถึงทำแบบนี้’ วนไปวนมา เดียวนี้ตอนเย็นเลยไม่ค่อยมีใครอยู่บนตึก กลัวจะเจอดี คือถ้าใครอยู่บนตึกยังไงก็ต้องได้เจอ เย็นมาก”

“โอ้ย อยากรู้จริงๆว่าเป็นใครกันแน่” ผีนพูด

ทั้งหมดมองหน้ากันแล้วหันซ้ายหันขวาเหลียวไปรอบ ๆ บทสนทนาเงียบหายไปครู่ใหญ่ ก่อนที่เพื่อนอีกคนจะพูดขึ้น

“ผีน ลองไปตาม ‘คนเห็นผี’ ในห้องเธอดูซิ” เพื่อนที่นั่งอยู่ริมทางเดินพูดพลางยิ้มเยาะขณะยกกระจกส่องใบหน้าเพื่อดูว่าแป้งและลิปสติกของเธอยังติดคืออยู่ไหมหลังจากกินอาหาร พลอยเป็นเพื่อนของผีนที่เรียนคนละห้อง เธอเป็นคนรักสวยรักงาม ชอบแต่งหน้ามาโรงเรียนทุกครั้งแต่กลับไม่โดนทำโทษเลยเพราะเธอไปรยเสน่ห์ใส่ครูผู้ชายที่คอยตรวจระเบียบทุก ๆ เช้า

“ตามบ้านนะเธอ เธออย่าไปว่าเค้าสิ แต่ฉันว่าไปตามเขาก็ดีเหมือนกัน เดียวหมดพักเที่ยงแล้วฉันจะไปตามแล้วกัน”

“นี่ฉันพูดประชดอะ คนประหลาดขนาดนั้น ยังจะไปยุ่งอีก เธอก็รู้ว่าฉันเคยเรียนห้องเดียวกันกับยายนั้นประหลาดจะตาย เหนือนี้” เธอวางกระจกลงมองผีนพร้อมกับถอนใจ

“โอ้ พลอย เขาไม่ประหลาดนะ ฉันเคยไปขอให้เขาช่วยตั้งหลายเรื่อง” ผีนพูด “นี่เขาก็น่าจะลงมากินข้าวเที่ยงนะ” เธอพูดพลางมองไปรอบ

โรงอาหาร เด็ก ๆ นั่งจับกลุ่มกันอย่างชัดเจน พวกเด็กเรียน เด็กหลังห้อง พวกคนดัง นักกีฬาโรงเรียน แต่มีนักเรียนหญิงคนหนึ่งนั่งอยู่โดดเดี่ยวท่ามกลางผู้คน เธอนั่งกินข้าวพร้อมกับอ่านหนังสือเล่มหนา ขณะที่รอบข้างมีเสียงโหวกเหวกอื้ออึงทั่วตัว

“นั่นไง บัวอยู่ตรงนั้นพอดี เคียวฉันไปตามเลยดีกว่า จะได้มาเล่าให้พวกเธอฟัง” ผีนริบลุกขึ้นไปหาเด็กหญิงคนนั้นทันที ทำให้ได้ยินเสียงพูดตามหลังจากกลุ่มเพื่อนของเธอ

“น่ากลัวจะตาย ผีนไปยุ่งด้วยได้ยังไงก็ไม่รู้”

เมื่อเด็กหญิงผู้อ่านหนังสือเห็นว่ามีคนมานั่งโต๊ะเดียวกันก็เงยหน้าขึ้นมอง เธอยิ้มให้เมื่อเห็นว่าเป็นเพื่อนร่วมห้องของตนเอง

“อ้าว ไง ผีน มีอะไรเธอ” บัวคั้นหนังสือในมือก่อนวางลง

“พอดีเรามีเรื่องถามบัวหน่อยนะ!”

เสียงคนตรงหน้าตื่นเต้นเต็มที่ พูดเสร็จเธอมองรอบตัวอย่างมีพิรุณ ทำให้บัวเลิกคิ้ว แล้วถามว่า

“มีอะไรเธอ”

“เขาเล่ากันว่าที่ตึกเรามีผีหลอก บัวรู้เรื่องรึยัง”

เมื่อได้ยินอย่างนั้น บัวยิ้มเล็กน้อยแล้วพยักหน้า

เธอนึกว่าผีนจะถามเรื่องที่น่ากลัวกว่านี้เสียอีก อย่างเรื่องการบ้านที่ต้องส่งบายนี่ซึ่งเธอไม่รู้ตัวมาก่อนว่ามี หรือเรื่องเธอแอบชอบใครอะไร

อย่างนั้น

“แล้วบัวรู้อยู่ที่คนนั้นเป็นใคร” ผีนถามต่อ ดวงตาเปล่งประกาย จนทำให้บัวหัวเราะ

“โ้ย ผีน เราจะรู้ได้ไง เราไม่ใช่หมอผีนะ ถ้ารู้ขนาดนั้นก็ไปเปิดสำนัก ไม่มาเรียนแล้ว” บัวพูดติดตลกโบกมือไปมาราวกับรำยมนตร์

“โ้ย บัว พูดจริงๆ สิ ตกลงเธอรู้อยู่ที่เขาเป็นใคร” ผีนขมวดคิ้วจ้องหน้าทำให้บัวยกมือยอมแพ้

“ไม่รู้จริงๆ เรายังไม่เคยเจอเลย เรากลับบ้านเร็วมั้งเลยไม่เคยเจอ” บัวยิ้มแหย่ส่ายหน้าไปมาอย่างรวดเร็ว

ถึงเธอจะเห็นวิญญาณบ่อยครั้งก็จริง แต่เธอก็ไม่ได้เห็นวิญญาณ ทุกดวง

เธอเห็นแค่วิญญาณที่ต้องการให้เธอเห็นเท่านั้น

“โธ่ เสียตาย โรงเรียนเราน่าเบื่อจะแย่ ไม่มีเรื่องอะไรให้คุยเลย เพื่อนก็จืดชืด ครูก็จืดชืด จืดชืดไปหมด นี่เป็นเรื่องสยองเรื่องเดียวที่เรามีเลยนะ ถ้าได้รู้เรื่องเพิ่มหน่อย หรือมีเรื่องผีใหม่ ๆ บ้างก็ดีสิ” ผีนพึมพำแล้วถอนใจ บัวฟังอยู่เลิกลึกหัวเราะเบา ๆ

“หัวเราะอะไรล่ะบัว” ผีนหันมองรอบตัวแล้วมองคนตรงหน้า

“ไม่มีอะไร เราก็อยากรู้เรื่องสยองใหม่ ๆ บ้างเหมือนกัน” บัวยิ้มแล้วหัวเราะขันอีกครั้ง

เธอไม่เคยเชื่อเลยว่าผู้คนในโรงเรียนจะมีชีวิตจิตชืดและชาวสะอาดไปทั้งหมด พวกเขาต้องมีจุดต่างดำในชีวิตแน่ จุดต่างที่พวกเขาพยายาม

ปกปิดไม่ให้คนอื่นรู้ ใครจะรู้ พวกเขาอาจมีประวัติอาชญากรรมติดตัวหรือ
อาจจะเคยทำร้ายร่างกายคนมาบ้างก็ได้ นั่นคือสิ่งที่บัวคิดขณะละสายตา
จากแผ่นพิจารณาเด็กในโรงอาหารรอบตัว

สำหรับผู้ใหญ่ในโรงเรียนนี้ นักเรียนทั้งหมดเป็นเพียงเด็กผู้อาจทำ
เรื่องผิดพลาดบ้างเป็นครั้งคราว แต่พวกเขาทำเรื่องที่ทำให้ภัยกันได้ การ
ทำโทษรุนแรงจึงไม่ใช่เรื่องจำเป็นเลยในสายตาของครูที่นี่ นักเรียนที่กระทำ
ความผิด ไต่ ๆ ก็ตามจะถูกตัดคะแนนหรือไม่ก็ทำงานบริการให้โรงเรียน
โดยโรงเรียนมักจะปิดบังความผิดของนักเรียนเหล่านั้นเพื่อรักษาชื่อเสียง
ของโรงเรียนไว้

แต่กระนั้นข่าวเรื่องเสียหาย ๆ ในโรงเรียนก็กระจายไปอย่างรวดเร็ว
ในบรรดานักเรียนด้วยกัน พวกเขารู้เรื่องราว ๆ ที่เกิดขึ้นแทบทั้งหมด แต่ก็ยังไม่
พอใจ และหิวกระหายอยากฟังเรื่องเลวร้ายใหม่ ๆ เสมอ

พวกเขาอยากได้เรื่องที่ยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีก

โดยเฉพาะถ้าเรื่องยิ่งแปลก ยิ่งโหดร้าย ยิ่งน่าขยะแขยง ยิ่งน่ากลัว
เท่าไรยิ่งดี

นั่นเป็นสาเหตุที่เพื่อนหลายคนอยากให้บัวเล่าเรื่องสยองทั้งหมดที่
เธอเคยเจอ และอยากให้บัวรู้สาเหตุของเรื่องสยองที่เกิดขึ้น เพื่อมาเล่าสู่
เพื่อน ๆ ให้พวกเขาเหมือนได้เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องน่ากลัวนั้น

บัวคิดแล้วก็ถอนใจ

หากพวกเขารู้ว่าเรื่องสยองเรื่องเดียวนี้เป็นเพียงแค่ส่วนเล็ก ๆ ของ
เรื่องสยองทั้งหมดที่เกิดขึ้นในโรงเรียน พวกเขาจะทำอย่างไร

แค่คิดก็น่าสยองแล้ว

ประวัติผู้เขียน

กชนันท์ อยุใจ (แดงกวา)

เกิดวันที่ 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2538

จบชั้นประถมศึกษาจากโรงเรียนพรานี่ลวี่ระ

และชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนสตรีสมุทรปราการ

ปัจจุบันเป็นนิสิตปีที่ 4 สาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

วรรณกรรมเยาวชนสำหรับเด็ก อายุ 12 ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา 2559

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วศ 451 ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

โรงเรียนของเราน่าอยู่

เรื่องและภาพ กชนันท์ อญูใจ

โทรศัพท์ 084-943-7047

E-mail: kodchanan.yujai@gmail.com

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์สยามบุ๊ค

อาจารย์ที่ปรึกษา อ.อัจฉรา ประดิษฐ์

บรรณาธิการ อ.อัจฉรา ประดิษฐ์

พิมพ์ที่ บริษัท สุนทรฟิล์ม จำกัด 13/11-15 พระรามที่ 6 ซอย 17 ถนน

พระราม 6 แขวงถนนเพชรบุรี เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ 02-216-2760-8

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง พฤษภาคม 2560

พิมพ์ครั้งที่สอง พฤษภาคม 2560

บัว นักเรียนมัธยมปลายธรรมดาที่มีความสามารถหลากหลาย
เธอมองเห็นวิญญาณได้

เธอจึงคอยช่วยเหลือเหล่าวิญญาณ
และเพื่อน ๆ ที่พบเหตุการณ์สยองขวัญ

แต่เธอกลับไม่รู้เลยว่า
วิญญาณสาวที่เดินไปทั่วอาคารเรียนคือใคร
และต้องการอะไรกันแน่

